

Zpráva duchovního sboru k výročnímu sborovému shromáždění dne 15.3.2009

Libuška pěkně shrnula důležitá fakta, související s rokem 2008, za němž se dnes ohlížíme. Snad bych jen dodal, že díky sbírce jsme také mohli zakoupit nástroj k doprovodu bohoslužeb a daří se nám ho aspoň o některých nedělích využívat. Zdůrazňuji to proto, že varhanní doprovod není nějakým zkrášlením bohoslužeb, ale je plnohodnotnou liturgickou službou, která má své důležité místo v životě církve.

Ale zpět. Nebudu opakovat to, co už zaznělo, a zmíním jen jednu myšlenku. Uplynulý rok byl pro náš sbor určitým mezníkem. Každý mezník v životě člověka i společenství znamená, že se ohlížíme do minulosti a zároveň se nám otvírá výhled k nové etapě cesty. Obojí je důležité.

V loňském roce jsme si připomněli „60 let na cestě“. Děkovali jsme za 60 let života samostatného evangelického sboru v Chrástu. A radostné bylo - aspoň pro mne – zjištění, že se k našim díkům připojilo tolik lidí zblízka i zdaleka. Že pro tolik lidí tento sbor hrál nebo hraje nějakou důležitou roli v jejich životě nebo i širším společenství obce.

Pro nás to bylo ujištění, že v tom nejsme sami, že můžeme na něco a na někoho navázat. I když tak činíme v mnohém jinak než před čtyřiceti, padesáti nebo šedesáti lety – je pro nás důležité vědomí kontinuity a svěřených „hřiven“. Má-li strom košatět a růst, potřebuje hluboké kořeny.

A s tím souvisí to druhé: V uplynulém roce se nám také začal otvírat nový horizont možného dalšího směřování sboru. Začali jsme vážně uvažovat o revitalizaci fary – o projektu komunitního centra, které by nejen poskytlo plnohodnotné zázemí pro život sboru, ale otevřelo také zásadně novým způsobem možnosti jeho služby zdejší obci. Často se mluví o tom, že máme dobře spravovat to, co jsme zdělili po našich předchůdcích – víru a tradice, ale také pozemky, domy atd. Co to ale znamená být dobrými správci? Jistě ne zděděné zakonzervovat, aby se tomu nic nestalo a mohli jsme to předat zase dalším generacím. Takový přístup by spíš pravděpodobně způsobil, že žádné další generace už nebudou. Máme s svěřenými „hřivnami“ hospodařit tak, aby nesly užitek.

Takovou hřivnou je jistě toto místo – dům a pozemek. Ale především jsou to obdarování každého z nás. Všichni jsme pro život sboru, jeho tvář a službu nepostradatelní a důležití. Není to jen na faráři, jen na kurátorce, jen na staršovstvu... Je to na každém z nás.

A náročný projekt rekonstrukce fary a její oživení a otevření veřejnosti, pokud se podaří ho rozvinout, bude jistě zatěžující pro společenství sboru. Proto prosím: přemýšlejme, čím můžeme ke společnému dílu přispět každý za sebe i společným nasazením – a nesme tuto myšlenku také ve svých modlitbách.

*V Chrástu, 15.3.2009
Karel Šimr, farář sboru*